

Udskriftsdato: 13. december 2025

KEN nr 10649 af 01/12/2005 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse A-38-05 om kontanthjælp - ophør af hjælpen - udeblivelse fra formidlingssamtale - rådighed for arbejdsmarkedet - sanktioner

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 2000296-05

Ankestyrelsens principafgørelse A-38-05 om kontanthjælp - ophør af hjælpen - udeblivelse fra formidlingssamtale - rådighed for arbejdsmarkedet - sanktioner

Resume:

Der var ikke tilstrækkelig hjemmel til at træffe afgørelse om ophør af kontanthjælp som følge af udeblivelse fra en formidlingssamtale.

Såfremt kontanthjælpsmodtageren ikke opfyldte sine forpligtelser til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet skulle det vurderes efter lovens bestemmelser om sanktioner, hvorvidt der skulle ske nedsættelse af hjælpen eller om hjælpen skulle ophøre. Ophør forudsatte dog, at der forelå et åbent tilbud om arbejde eller et tilbud efter lov om aktiv beskæftigelsesindsats eller anden beskæftigelsesfremmende foranstaltning.

Love:

Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 1009 af 24. oktober 2005 - § 13, stk. 1 og § 13, stk. 2

Sagsfremstilling:

Sagen drejede sig om en 40-årig mand, som modtog kontanthjælp. Han havde ingen erhvervsmæssig uddannelse. Han havde arbejdet på konvolutfabrik, som ufaglært hjemmehjælper og som rengøringsassistent. Seneste ordinære ansættelse var i 2001.

Han blev indkaldt til en samtale i kommunens arbejdsmarkedsscenter den 12. januar 2005, men udeblev fra samtalen. I brev af 23. januar 2005 meddelte kommunen ham, at kommunen på grund af hans udeblivelse fra den indkaldte samtale havde pligt til at vurdere, om han fortsat opfyldte betingelserne for at modtage kontanthjælp, jf. aktivlovens § 13, stk. 2. Han henvendte sig den 24. januar 2005 i kommunens arbejdsmarkedsservice og oplyste, at han havde tilmeldt sig en uddannelse med start midt i februar 2005. Der var tale om et grundforløb, hvor han ønskede at bibeholde kontanthjælpen. Han blev henvist til at kontakte arbejdsmarkedsscenteret med henblik på afklaring af retten til kontanthjælp. Kommunen modtog herefter et brev fra ham, hvor han oplyste, at han påtænkte at starte i uddannelse på en landtransportskole. Han blev derefter bedt om at kontakte kommunens sagsbehandler telefonisk.

Kommunen stoppede kontanthjælpen pr. 31. januar 2005. Kommunen traf herefter den 21. februar 2005 den afgørelse, at manden ikke længere var berettiget til kontanthjælp. Begrundelsen for afgørelsen var, at han ikke mødte til formidlingssamtale i kommunens arbejdsmarkedsscenter. Kommunen vurderede at han ikke længere opfyldte betingelserne for at få kontanthjælp, idet han ikke kunne anses for at stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Kommunen henviste til aktivlovens § 13.

Det Sociale Nævn tiltrådte kommunens afgørelse om at stoppe kontanthjælpen.

Begrundelsen var, at nævnet vurderede, at han ikke stod til rådighed for arbejdsmarkedet, og dermed ikke opfyldte betingelserne for at være kontanthjælpsberettiget, jf. aktivlovens § 13, stk. 1.

Nævnet lagde vægt på, at han den 12. januar 2005 udeblev fra den formidlingssamtale, som han var indkaldt til i kommunens arbejdsmarkedsscenter. Nævnet lagde videre vægt på, at han - såvel før som efter denne udeblivelse - havde oplyst til kommunen, at han ikke mente, at han skulle møde eller aktiveres, dels fordi han selv havde jobansøgninger ude, dels fordi han fandt, at kommunens aktivering ikke var kompetencegivende og derfor spild af hans tid.

Nævnet lagde herudover vægt på, at den af kommunen anviste aktivering havde været rimelig, idet målet med den havde været af få afklaret hans mødestabilitet, engagement og evne til at fungere på en arbejdsplads. Nævnet fandt ikke grundlag for at tilsidesætte kommunens skøn, hvorefter det blev vurderet, at han skulle starte i almindelig aktivering.

Nævnet fandt ikke, at det ved vurderingen af, om manden fortsat kunne anses for at opfylde rådighedsforpligtelsen, kunne tillægges afgørende betydning, at han selv havde søgt en del stillinger. Nævnet fandt heller ikke, at det kunne tillægges afgørende betydning, at det var hans vurdering, at et kursus på en landtransportskole, herunder erhvervelse af almindeligt og stort kørekort, var den aktivering, som kommunen burde have tilbudt ham.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af om aktivlovens § 13 kunne anvendes til at standse kontanthjælpen, når der ikke forelå et åbent tilbud.

Afgørelse:

Ankestyrelsen hjemviste sagen til kommunen til ny behandling og afgørelse

Dette betød, at kommunen skulle træffe ny afgørelse.

Ankestyrelsen havde herved ikke taget stilling til, om manden havde ret til kontanthjælp fra den 1. februar 2005.

Ankestyrelsen anførte i begrundelsen for afgørelsen, at det er anført i aktivlovens § 13, stk. 2, at kommunen i visse tilfælde har pligt til at vurdere, om en person, der får kontanthjælp fortsat opfylder betingelserne for hjælpen. Dette gælder bl.a., hvis personen udebliver fra en formidlingssamtale i kommunen. Det er tillige anført i § 16, stk. 2, i Beskæftigelsesministeriets bekendtgørelse om rådighed, at kommunen efter en konkret vurdering kan træffe afgørelse om, at en person ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet og derfor ikke kan få hjælp.

Såfremt kontanthjælpsmodtageren ikke opfylder sine forpligtelser til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet følger det af bestemmelserne i aktivlovens § 38a til § 41 om sanktioner, at det skal vurderes hvorvidt der skal ske nedsættelse af hjælpen eller om hjælpen skal ophøre. Ophør forudsætter dog, at der foreligger et åbent tilbud om arbejde eller et tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller anden beskæftigelsesfremmende foranstaltning, jf. aktivlovens § 41. Tilsvarende følger af § 17 til § 19 i bekendtgørelsen om rådighed.

Ankestyrelsen fandt ikke at der var tilstrækkelig hjemmel i aktivlovens § 13, stk. 2, og § 16, stk. 2, i bekendtgørelsen om rådighed til at træffe afgørelse om ophør af mandens kontanthjælp som følge af udeblivelse fra en formidlingssamtale eller som følge af en konkret samlet rådighedsvurdering. Ankestyrelsen fandt, at ophør af hjælpen skulle vurderes efter betingelserne i aktivlovens § 41

Ankestyrelsen lagde vægt på ordlyden og systematikken i aktivloven, hvorefter den lediges pligter i forhold til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet er fastsat i aktivlovens § 13, mens sanktionerne for så vidt angår nedsættelse af hjælpen og ophør af hjælpen er fastsat i § 38 a til § 41. Denne forståelse støttedes tillige af forarbejderne til loven og Ankestyrelsens praksis.

Ankestyrelsen hjemviste derfor sagen til kommunen, som skulle vurdere, om der var grundlag for at fastsætte sanktioner efter bestemmelserne i aktivlovens § 38 a til § 41.

Ankestyrelsen forudsatte i denne forbindelse at kommunen vurderede, om manden havde problemer ud over ledighed, som ville betyde, at sagen skulle behandles efter reglerne, der er fastsat efter § 19 i lov om ansvaret for styringen af den aktive beskæftigelsesindsats.